

Úgy tartják, nem árulkodik valami nagy mesterségbeli tudásról, ha egy történet az időjárás leírásával kezdődik, és tulajdonképpen értem is, hogy ez a gondolat honnan ered. Most azonban mégsem tehetek mást – és higgyék el, minden lehetőséget fontolóra vettem –, mint hogy beszámolómat azzal a jelentéssel kezdjem, hogy egyáltalán nem

esett az eső azon a reggelen, amelyen kitudódott, hogy Krisztus hamarosan Brüsszelbe látogat. Inkább olyan semmilyen idő volt, mint amilyenre Belgiumnak kizárólagos joga van, és amely az országot igen előkelő hely eléréséhez segíti az antidepresszánt szedők világranglistáján. Aki érkezett már repülővel fővárosunkba, annak ismerős a kép: a gyapjas, vattacukorszerű, laza bárányfelhők összetömörülnek, ahogy a gép közelít az országhoz és komorrá válnak, ha megkezdődik a leszállás. Sűrűn és sötéten nehezedik a felhőtakaró a leszállópályára, hogy már a látványa is rögvést kiszívja a hazaérkezőkből a nyaraláskor feltöltött energia jó részét. Rázkódva fúrja át magát a gép a sűrű ködön, egy hang franciául az utasok fülébe bújja, hogy be kell csatolni a biztonsági öveket, egy másik, határozottabb hang ugyanezt flamandul is elismétli, sikertelenül álcázott löweni akcentussal. Hosszú heteken át tartó esőzés várható. Az ember minden egyes alkalommal újra meglepődik, hogy milyen alacsonyan száll már, mire meglátja végre a talajt, és hogy mennyire részletesen tudja tanulmányozni a kerteket, ahol a trambulinok mellett használatlanul díszelgnek az úszómedenceként szolgáló nagy, kék levesestálak, a sorházak láncolatát, gazdagék kocka alakú villáit az őket körülvevő, kifogástalanul nyírt sövénykerítésekkel, a környéket, ahol riasztóberendezés öröködik gyermek és család élete felett. Az ég tehát felhős, de az eső nem esik. Nincs se meleg, se hideg, az ég se nem szürke, se nem kék, ez mindenesetre nem tartozik az évenkénti kétszáz esős nap közé, amit az átlagok szerelmesei előszeretettel emlegetnek. A szél onnan fúj, ahonnan szokott – délnyugatról –, nem túl erősen, de ahhoz ép eléggé, hogy a lusta kerékpáros mégis inkább a tömegközlekedés gyászos hangulatát válassza.

Ilyen időnk volt tehát azon a bizonyos reggelen, amikor a hír kitudódott, és ezt nem volt nagy kunszt előre megjósolni. Nem esett, szeretném megismételni, egyáltalán nem, még egy kósza esőcseppecske sem hullott

Dimitri Verhulst 3

KRISZTUS BEVONULÁSA BRÜSSZELBE *

a kétezredik évben,

kissé döcögősen

a földre. De mivel e királyság lakói nem tudnak meglenni az esernyők biztosította névtelenség fedezéke nélkül, ezért ki-ki egy képzeletbeli ernyőt tartott maga elé: egy gubót, egy lélektani határvonalat, egy, az embereket egymástól elválasztó falat, hogy még véletlenül se kelljen kapcsolatba kerülnie senkivel. A kamaszok hálásan rejtették nehezen viselt önmagukat a menő edzőruhára varrt kapucni alá, vagy az mp3-lejátszó fülhallgatóját dugták mélyen a fülükbe, hogy el legyenek zárva a világ éktelen zajától. Az összes járművön, minden vonalon, mind a föld alatt, mind a föld fölött, a Gare du Nord és a Foyer Schaarbeekois között, a Berchem Shopping és az Anderlechtsepoort között, a Montgomery és a Gare de l'Quest megállója között, mindenhol sms-ek írogatásával voltak elfoglalva az ingázók; a kapcsolatteremtésnek e formája mögé bújtak, hogy elkerülhessék a beszélgetéseket. Az arcokat újságok takarták, az orrok kifelé mutattak, párás foltot hagyva az ablakon. Még jó, hogy időnként gyerekordítás hallatszott fel egy-egy babakocsiból vagy megszólalt a jelzőcsengő, hogy figyelmeztesse az utasokat a megállók közeledtére, az ember máskülönben mélységes megvetéssel szemlélte volna ezt a süketnéma jelenetet.

Akik úgy tartják, hogy véletlenek márpedig nincsenek, azok jelet láttak abban, hogy a város talán legismertebb lakosa, idősebb Pieter Bruegel, gúnynevén Szaros Peti a Biblia legismertebb tornyának a megfestésével biztosított helyet magának a művészettörténetben. Brüsszel ugyanis előszeretettel hasonlította magát a bábeli toronyhoz, mert a városban uralkodó nyelvi kavalkád igencsak megnehezítette a működését. A falak mögött a világ összes létező nyelvén imádkoztak, álmodtak, hajigáltak tányérokot és szeretkeztek a világ minden tájékáról érkezett emberek. Vonaton, buszon, villamoson azonban a hallgatás volt a fő kifejezőeszköz. És csak kevesen merték bevallani, hogy boldogan tartózkodnak olyan helyen, ahol az emberiség minden változata képviselve van. Ez ugyanis minden született bunkónak olcsó kifogást szolgáltat arra, hogy megbújhasson az anyanyelve nyújtotta fal mögött.

A belvárosban hiábavaló lett volna egy mosolyra vagy egy köszöntésre vadászni, kivéve persze, ha az embernek egy eladóval akadt dolga, aki még a barátságosság szintjére is hajlandó lealacsonyítani magát, csak hogy a nyár végére már divatjamúlt árujától megszabaduljon. Mindenki rohant, és az állandó rohanás az udvariasság összes formájának útjában állt; a „kérem szépen” használata időpocsékolásnak számított. Aki ép bőrrel szándékozott hazatérni, az jól tette, ha abból indult ki, hogy senki emberfia még egy nyomorult ajtót sem fog nyitva tartani előtte.

Ezek az egyének, mihelyt visszatértek saját otthonuk melegébe, rögvest számítógépük elé kuporodtak, hogy álnevük mögülről mérget fecskendezzenek mindenféle blogokon. Népcsoportokat köptek pofán, trágár

szavakkal dobálóztak, akár fenyegetésekkel is fűszerezett gorombaságokat vágtak azok fejéhez, akik a gondolkodásra alapozzák a nézeteiket. De a fizikai realitás síkján szövegbuborék nélküli képregényfigurák voltak ők, akik a nagyvárosi tömegjelenetben kiválóan játszották a statiszták szerepét.

Nem esett az eső – már ha nem az arcokról olvassuk le az idő-
járás. A hétköznapi, elázott, posványos, otromba arcokról.

5

Jézus jövetelének a híre – amit mindenféle meggyőződéstől idegenkedve sem tudok másmilyennek minősíteni, mint örvendetesnek – az irodanegyed és a bürokrácia üvegkatedrálisaiiban jutott el legtöbbször hozzánk belgákhoz, a gallok legbátrabbikaihoz, amikor a sokadik passziánszot elunva, mélyen összeráncolt homlokkal az egyik híroldalt böngészünk, miközben ceruzánk végét rágcsáltuk, hogy alapos koncentrációt mímelve félrevezessük a főnökünket. Ott volt a hír, egy világcsúcs-megdöntésre rendezett hotdogevő verseny és egy szüntelenül figyelemmel kísért énekesnő féktelen viselkedéséről szóló híradás közé eldugva. Jézus Krisztus Brüsszelbe érkezik idén július huszonegyedikén, a forrás megbízható, bár ismeretlen, de hogy Ő el fog jönni, az kétségtelen, további híradás később.

Az a derűs nyugalom, amellyel ezt a hírt terjesztették és olvasták az emberek, éppen olyan csodálatos volt, mint maga a hír. Igaz, hogy a társadalom nagy mértékben szekularizált volt, de Istenben azért még mindig jobban hittek az emberek, mint az újságírókban, akik az idő múlásával egyre kevesebb aggállal írták tele a lapokat. A firkászok a szavak számából ítélve nagyobb jelentőséget tulajdonítottak egy-egy televíziós kvízműsornak, mint mondjuk a szudániak nyomorúságos helyzetének, a véleménynyilvánításra szolgáló hasábkokat pedig olyan celebekkel írták tele, akik nem feltétlenül véleményük fontosságának köszönheték hírnevük jelentőségét. A hírlapírók a „szexis” jelzővel kokettáltak, a szót politikusra és kötvényre egyaránt használva. Az újság elején erkölcsi kötelességérzetből egy környezetszennyezésről szóló cikket helyeztek el, a lap végén pedig szégyentelenül reklámozták a felkapott, távoli paradicsomokba vivő, kerozinfaló repülőutakat. Ha a világból már elégük volt, akkor felkértek egy kutatóirodát, hogy készítse el a statisztikát, amelyből az olvasó megtudhatta, hogy a vallonok több időt töltenek a konyhában, mint a flamandok, amivel az újság azt sugallta, hogy itt két teljesen különböző, sajátos DNS-struktúrával és gondolkodási móddal rendelkező néptörzsről van szó. Az újságírók jó híret azonban az ásta alá végleg, hogy mindent kritikátlanul bevettek és terjesztettek. Egy feltűnést kereső fiatal filmesnek mást sem kellett tennie, mint egy sajtójelentést elküldenie, amelyben az állt, hogy a legutóbbi filmje elnyerte az Arany Tapsmért a híres

Új Forrás 2013/8 – Dimitri Verhulst: Krisztus bevonulása Brüsszelbe
(a kétfeszedik évben, kissé döcögősen)

Szarajevói Filmfesztiválon, és másnap már meg is jelent a hír tizennégy, magát függetlennek és minőséginek tartott napilapban. Így hát valóban, miért is izgatott volna fel minket Jézus jöveteleének a híre?

6 Nem emlékszem rá, hogy bárki is felpattant volna a székéről az irodában aznap délután. Senki nem tört ki hangos nevetésben, pedig mégiscsak könnyen pompás tréfának vehettük volna a hírt, egy hívő lélek nem vetett keresztet, nem törték meg örömkialtások a nyomtatók és másológépek bánatos búgását. Sőt, még a dohányosok sem, akik – mint közös ellenség, megszegyenítésre és kigúnyolásra ítélt, gyenge akaratú emberek – szüneteiket a Közegészségügyi Minisztérium jóvoltából testületileg az utcán töltötték, még ők sem hozták fel beszélgetésük tárgyaként ezt a mégiscsak különleges tényt. A főnököt természetesen abban a tévhitben kellett hagyunk, hogy csakis a számlaadatokkal foglalkozunk, a fizetésünk azért biztosítva legyen. Emellett, igen, talán az is lehet, hogy nem egészen hittünk a szemünknek, féltünk, hogy elnéztünk valamit, arra vártunk, hogy egy nálunk bátrabb valaki vállalja a nevetségessé válás kockázatát azzal, hogy fölteszi a kérdést: „Hé, emberek, ti is olvastátok, hogy Jézus Krisztus...?”

Mindenki némán olvasta a hírt, és diszkréten megtartotta magának.

Esett viszont az eső, amikor aznap este kiléptünk az irodából. Mondhatni zuhogott. Ez azonban nem látszott meg az embereken. Az esernyők csukva maradtak, és nem csak a taknyos kölykök ugráltak pocsolóyából pocsolóyába. Az autósok megállapították, hogy elfelejtettek dudálni, mint az idióták, mégis eljutottak a Wet utca túlsó végére, ráadásul a kocsit sem törték össze. A villamoson egy nő hirtelen így szólt, fennhangon: „Nous sommes des passagers, nous avons besoin des mots des autres”, mert az újságban éppen ezt olvasta, és ez annyira megtetszett neki, hogy úgy érezte, muszáj a mondatot ki is mondania. Lényének egy darabkája mintha szabadkozni akart volna emiatt a hirtelen cselekedet miatt, megszokásból, de túl későn, mert a szavak már áttörtek az ingázók letargiáján, amit a nő örömmel észlelt.

Én magam a sarki virágárusnál egy csokor virágot vettem a feleségemnek, fehérret, hosszú idő után először, afféle fellángolásból, amivel leginkább saját magamnak hoztam a tudomására, hogy ezek szerint szeretnék még energiát fektetni hervadozó kapcsolatunk újjáélesztésébe.

(Fordította: Rozgonyi Piroska)

*A mű magyar nyelven az Európa Kiadónál fog megjelenni.